

*Niniejszy tekst jest własnością intelektualną autora.
W celu jego wykorzystania należy się z nim skontaktować*

Bogumiła Janicka

Świat niedoskonały

Dziecko?

Dziewczyna, młoda studentka siedzi sama, przy oknie, w małej, wynajętej kawalerce, skulona, okryta kocem. Co jakiś czas zerka na drzwi. Czeka na kogoś. Momentami chwyta się za głowę i mówi do siebie.

Ona: Czy on to zrozumie? Czy będzie chciał ... być ze mną?

Nagle drzwi otwierają się. W drzwiach ukazuje się młody chłopak, student. Zdziwiony jej obecnością w domu pyta:

On: A ty nie jesteś na zajęciach? Co tu robisz?

Ona odpowiada niepewnie

Ona: Możemy porozmawiać?

On: O czym? O twoim ostatnim zachowaniu na studiach? O braku zaliczeń z kolokwium z gramatyki historycznej?

Ona: *(cicho i ironicznie)* Tak o gramatyce języka. To jest najważniejsze, tak?

On: Dla mnie tak. Studia to mój paszport do świata.

Ona: Mój już nie.. Ja rozumiałam, że ...

On: Po prostu jesteś leniwa i koniec kropka.

Ona: Leniwa? Przecież ja jestem ...

On: Leniwa? A jak to inaczej nazwiesz?

Ona: Może cięża?

On: Nie żartuj. *Wybuchu śmiechem.* Ja teraz idę do czytelni. Muszę przeczytać coś na temat: Historia sztuki a cywilizacja współczesna. Ciekawe, nie? A ty w tym czasie ogarnij się. Ja już idę. Na razie!

Ona sama: *To ty jesteś dziecko? A ja? Dziecko tak czy nie? chwyta się i kuli we sobie płacz i swój brzuch.*

Wielki On

Na scenie pojawia się chłopak nastolatek wchodzi ze spuszczoną głową i opuszczonymi ramionami, ubrany na czarno.

On: Jestem sam. Nie mam tu nikogo. Jest moja samotność i oczekiwanie na śmierć, która jest dla mnie wybawieniem, moją nadzieją, ... Jestem sam. To mój koniec. Jest ciemność.

Podnosi nóż w górę, ale po chwili wchodzi dziewczyna, on spogląda na nią. Ona odbiera mu spokojnie nóż, podaje świeczkę i mówi.

Ona ubrana na biało z długą zapaloną świeczką uśmiecha się i mówi:

Jesteś. Byłeś. Będziesz. Jest On. On cię kocha. Ja cię Kocham. Kochajmy się. Kochałam Cię. Będę cię kochać. A Ty? Nie wiedziałeś o mnie?

On: Ja też cię Kocham. Czuję, że napętnia mnie siła jakiej dotąd nie znałem radość, taniec dusz, bliskość, Nadzieja.

Odchodzą trzymając się za ręce z wspólną świeczką pośrodku.

Słysząc głos recytujący ten wiersz:

***

Łaknąc czegoś więcej

nie zauważasz życie

To Ty czas dany

Dar zapisany na wieczność

Nie poddaj się

Weź życie jakim jest

Życie Twoje

Wiara Nadzieja Miłość

Bądź wierny, Bądź Nadzieją i Miłuj

Byłeś, jesteś, Będziesz

Trwaj

Dzisiaj, Wczoraj, Jutro

Nie poddaj się i nieś pomocną dłońią TY

Podwójne lustro

Ona, nastolatka, siedzi w swoim pokoju. Obok matka w kuchni. Obie smutne, zamyślane.

Córka patrzy w dość duże lustro. Patrzy z niechęcią na swoje ciało i twarz. Robi grymas... Wychodzi z pokoju zerkając na lustro zawieszony w przedpokoju. Matka zerkając na siebie i na nią w lustrze. Podchodzą obie do lustra. Matka widzi swoje zmarszczki. Córka swoją dojrzewającą twarz. Matka dotyka córkę, gładzi jej twarz. Po chwili mówi

Matka: Dojrzewasz?

Córka: Dojrzewam.

Matka: Uczysz się?

Córka: Uczę się.

Matka: Obyś nie miała tak jak ja.

Córka: Mamo ja też jestem...

Matka: Jesteś ... ?

Córka: Jestem kobietą. *kończy wypowiedź, a potem wybucha:* Nie widzisz tego.

Matka: Dziecko jesteś jeszcze taka młoda. Jesteś dzieckiem. *Ona bije lustro i wybiega z domu.*

Matka przegląda się w pobitych kawałkach szkła i układa je.

Matka: Chciałam powiedzieć jesteś moim dzieckiem Kobieto.

Drobiazgowe szczęście

Małgorzata sama wyleguje się w domu w łóżku. Czyta książkę i pije rano na kawę. Słucha radia, tańczy w koszuli i śpiewa.

Stare Dobre Małżeństwo:

„Święty ,Święty blask kujący oczy

Święta Ziemia co nas nosi,

Święta Sól solą witanie...”

Małgorzata: *Jest cudownie. Dzień. Słońce. „Blask kujący oczy”. Śmiech. Tańczy. Jaki piękny dzień. Mój dzień. Nie będę nic robić. Będę z sobą. To jest to. Wszystko pięknie się układa. Cudnie po prostu cudnie. Pawlikowska i ja.*

Czyta wiersz.

„Zapada noc. Idzie noc. Ciemność.”

Już pora spać. Wieczór mój. Chwila snu i znów mój dzień.

Chwila ciszy i mroku. Nagle dzwoni telefon.

Światło i Małgorzata nagle wystraszona obudzona w łóżku. Odbiera telefon. Oddycha szybko i mówi urywanymi zdaniem

Małgorzata: *Tak będę... Wypadek. Szpital. Będę. .. Proszę podać adres. Zapisuje adres i wybiega z pokoju.*

Para czterdziestolatków

Ona zadbana, ale już starsza. Czeką. Ogląda ręce i obrączkę.

Wchodzi On. Szczupły, wysportowany. Wita ją pocałunkiem w policzek.

On: Witaj.

Ona: *spokojnie* Dzień dobry! Dlaczego spotykamy się tutaj, a nie, jak zawsze, w domu.

On: *zaskoczony jej szczerością* Chcę z tobą porozmawiać

Ona: Porozmawiać? O czym o nowym kredycie na nieruchomości. Jest potrzebny mój podpis?

On: Nie, muszę ci coś powiedzieć. *chwytą się za głowę*

Ona: Słucham. *mówi krzyżując ręce na piersiach*

Podchodzi kelner

Kelner: Czy państwo coś zamawiają?

On: Dwie kawy. To wszystko. Dziękuję.

Kelner odchodzi

Ona: Słucham.

On: Wyobraź sobie, że zakochałem się.

Ona: *zaskoczona* Zakochałeś się ... w kim?

On: radośnie W mojej nowej sekretarce.

Ona: Ach więc tu jest clou... Tu są twoje wieczory i nadgodziny?...

On: *nie słucha jej i mówi* Tak Kochana. Ona jest taka mądra piękna i ...

I ona ... Kocham ją i spodziewamy się naszego potomka

Ona: *oburzona* Więc jak to? A nasze dzieci, wkrótce wesele Hani, a ty co, dziecko masz na głowie? Co?

On: *już nie słucha mówi pewnie* Musimy się rozstać.

Ona: Poświęciłam ci 25 lat życia, a ty mi zamiast wspólnej starości, serwujesz inną i że zamiast czekać na wnuki, sam będziesz ojcem? A czy ty przez chwilę pomyślałeś o Hani i Robercie?

On: Magda mnie teraz potrzebuje.

Ona: Jaka Magda?

On: Moja sekretarka, nie... narzeczona, nie ...żona? *Plącze się* Muszę już iść.

Ona: Tyle masz mi do powiedzenia, po tylu latach? A ja? Z czym ja zostanę?

On: *chwytą się za głowę i mówi cicho* Przecież masz dzieci wkrótce wnuki. *Klepie ją po ręce* Poradzisz sobie... *dodaje patrząc na kelnera przynoszącego kawę* .Zawsze sobie radzisz... Muszę... Muszę już iść.

Kelner: Proszę dwie kawy dla państwa. *kładzie filiżanki na stoliku*

On: Ja już wychodzę, zapłacę przy barku.

Wychodzi za kelnerem

Ona zostaje sama z dwiema filiżankami kawy. Odsuwa swoją kawę wkłada łyżeczkę i odsuwa kawę.

Niepotrzebne bambosze

Para starszków przy radioodbiorniku. Siedzą przy stole i wystukują rytm melodii palcem. Na stole stoją dwie szklanki herbaty.

Ona: *z nadzieją* Może dzisiaj przyjdzie.

On: *z ironią* Przyjdzie, przyjdzie...

Ona: *A pamiętasz, jak Stasiu był mały? Jak dreptał...*

On: Oj dreptał dreptał. A on co pamięta?

Ona: *z nadzieją* On na pewno pamięta.

On: Jakoś wnuki (*pauza*) nie przychodzą. Renta pod koniec miesiąca. Wtedy...

Ona składa ręce i klaszcze z radością wtedy przyjdą.

On: *Wtedy przyjdą. Tylko wtedy.*

Ona: *cicho* Znowu oglądają...

On: *dodaje ze smutkiem* Znowu, znowu oglądają (*pauza*) telewizję.